

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 383/2025-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Prima banka Slovensko, a.s.**, Hodžova 11, Žilina, zastúpenej SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., Štefánikova 8, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9CdoPr/9/2024 z 15. apríla 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 17. júla 2025 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 9CdoPr/9/2024 z 15. apríla 2025. Sťažovateľka sa domáha zrušenia napadnutého rozhodnutia, vrátenia veci na ďalšie konanie najvyššiemu súdu, ako aj náhrady trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľka v konaní vedenom pred Okresným súdom Ružomberok pod sp. zn. 3 Cpr 27/2020 o zaplatenie finančnej sumy 9 206 eur s príslušenstvom vystupovala v procesnom postavení žalovanej. Predmetom označeného konania bol nárok žalobkyne na úhradu tzv. mimoriadneho výkonnostného bonusu. Žalobkyňa mala s právnou predchodkyňou sťažovateľky (spoločnosťou Sberbank Slovensko a. s.) uzatvorenú pracovnú zmluvu. V roku 2015 sa väčšinový akcionár právneho predchodcu sťažovateľky (Sberbank Europe, a. s.) rozhodol *de facto* predat' Sberbank Slovensko a. s., pričom z dôvodu zabránenia fluktuácie jej zamestnancov sa predstavenstvo Sberbank Slovensko a. s. rozhodlo schváliť program mimoriadneho výkonnostného bonusu, ktorého súčasťou bol aj zoznam tzv. „kľúčových“ zamestnancov. Žalobkyni mal nárok na mimoriadny výkonnostný bonus vzniknúť

na základe rozhodnutia predstavenstva Sberbank Slovensko a. s. č. 110/2016 z 28. júla 2016, ktoré bolo prijaté deň pred predajom akcií. Rozhodnutím predstavenstva sťažovateľky z 19. decembra 2016 boli zrušené rozhodnutia predstavenstva Sberbank Slovensko a. s. č. 97/2015 zo 16. júna 2015 a č. 110/2016 z 28. júla 2016.

3. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 3 Cpr 27/2020 z 2. júla 2021 uložil sťažovateľke povinnosť zaplatiť žalobkyni finančnú sumu 9 206 eur s príslušenstvom a súvisiacim výrokom o trovách konania ich náhradou v celom rozsahu zaviazal sťažovateľku. Nárok žalobkyne posúdil podľa § 23b ods. 1 písm. a) zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o bankách“), keď dospel k záveru, že mimoriadny výkonnostný bonus má povahu pohyblivej zložky odmeny viažucej sa na motivačnú zložku odmeny, ktorá závisí od hodnotenia výkonnosti dotknutého vedúceho zamestnanca. Okresný súd z vykonaného dokazovania okrem iného zistil, že žalobkyňa bola zahrnutá do predmetného programu mimoriadneho výkonnostného bonusu z titulu svojej pracovnej pozície, keď táto bola posúdená právnou predchodkyňou sťažovateľky ako rozhodujúca v procese predajnej transakcie. Zamestnávateľ v liste z 28. júla 2016, ktorým oznámil žalobkyni priznanie bonusu, výslovne uviedol, že vplyv žalobkyne na úspech predajnej transakcie bol podstatný, pričom bol zohľadnený kľúčový indikátor – individuálne úsilie žalobkyne v procese predaja na základe kvalitatívneho hodnotenia (okrem ďalšieho indikátora – úspešného zavŕšenia obchodu). Z uvedeného vyplýva, že zamestnávateľ pracovné výkony žalobkyne v tomto smere vyhodnocoval, teda bola splnená požadovaná podmienka zákona.

4. Proti rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, namietajúc nesprávne skutkové a právne zistenia a nedostatok odôvodnenia rozsudku okresného súdu. O predmetnom odvolaní rozhodol Krajský súd v Žiline, a to v poradí svojim druhým rozsudkom sp. zn. 10 CoPr 1/2023 z 31. januára 2024, ktorým v merite veci a v časti priznanej náhrady trov konania potvrdil rozsudok okresného súdu a sťažovateľku zaviazal náhradou trov odvolacieho konania.

5. Sťažovateľka nespokojná s výsledkom odvolacieho konania sa obrátila na najvyšší súd s dovolaním, ktorého prípustnosť vyvodzovala z § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP sťažovateľka odôvodnila predovšetkým nevykonaním uceleného odvolacieho prieskumu, keďže krajský súd sa nezaoberal tým, že spôsob schválenia mimoriadneho výkonnostného bonusu vykazoval relevantné právne deficity, a tiež namietala, že v okolnostiach danej veci nebola splnená odkladacia podmienka vzniku nároku na výplatu mimoriadneho výkonnostného bonusu. Sťažovateľka ďalej namietala nedostatočné odôvodnenie rozsudku krajského súdu, námietku, ktorú bližšie konkretizovala tým, že (i) priznaný nárok na mimoriadny výkonnostný bonus je v rozpore s kogentnou právnou úpravou odmeňovania bankových zamestnancov podľa zákona o bankách a (ii) žalobkyňa (vedúca zamestnankyňa banky) musela vedieť, že priznanie mimoriadneho výkonnostného bonusu je v rozpore s internými predpismi banky a existovali prekážky pre jeho výplatu.

6. Sťažovateľka odôvodňovala prípustnosť dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP tým, že krajský súd nesprávne vyriešil tri v dovolacej praxi nevyriešené právne otázky, od ktorých vyriešenia záviselo jeho rozhodnutie. Prvou a druhou sa pýtala, či (i) sa § 23a zákona o bankách v znení účinnom do 29. decembra 2020 vzťahuje na pracovnoprávny vzťah medzi bankou a jej

zamestnancami a či (ii) možno zamestnancovi banky podľa § 23a ods. 1 zákona o bankách v znení účinnom do 29. decembra 2020 priznať nárok na pohyblivú zložku odmeny, ktorú kogentná právna úprava v § 23b ods. 1 zákona o bankách v znení účinnom do 29. decembra 2020 nepripúšťa. Treťou otázkou sa pýtala, či zamestnávateľ voči zamestnancovi zaväzuje právny úkon štatutárneho orgánu vykonaný v rozpore s internými predpismi, ak zamestnávateľ preukáže, že zamestnanec ich mal poznať.

7. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľky odmietol. Z obsahu odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že dovolanie v časti dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP bolo odmietnuté podľa § 447 písm. c) CSP a v časti dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP bolo dovolanie odmietnuté podľa § 447 písm. f) CSP.

II.

Argumentácia sťažovateľky

8. Sťažovateľka v rámci svojej sťažnostnej argumentácie označila závery najvyššieho súdu za nesprávne a neúplné, a tým porušujúce ňou označené práva podľa ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu. Svoju sťažnostnú argumentáciu vystavala na dvoch samostatných, avšak vzájomne myšlienkovy prepojených námietkach. Tou prvou je námietka o procesnoprávnom pochybení najvyššieho súdu, čo odôvodňuje s poukazom na nevykonanie plnohodnotného prieskumu ňou uplatnenej dovolacej argumentácie, ktorou namietala rozpor nároku na výplatu mimoriadneho výkonnostného bonusu s kogentnou právnou úpravou v zákone o bankách (§ 23a ods. 1 v spojení s § 23b ods. 1 zákona o bankách). Druhá námietka súvisí s nesprávnym právnym posúdením nároku žalobkyne, keďže zastáva názor, že všeobecný súd ako garant ochrany zákonnosti „nemôže priznať nárok, ktorý verejnoprávna kogentná norma zakazuje.“ (§ 23a ods. 1 v spojení s § 23b ods. 1 zákona o bankách). Sťažovateľka tvrdí, že mimoriadny výkonnostný bonus bol vypracovaný ako satisfakcia za zotrvanie v zamestnaní, pričom takýto bonus nie je ani jednou z prípustných foriem pohyblivej zložky mzdy podľa zákona o bankách. Podľa sťažovateľky sa najvyšší súd komplexne nezaoberal ani aplikáciou § 10 ods. 2 Zákonníka práce v tom smere, že žalobkyňa musela vedieť o tom, že štatutárny orgán sťažovateľky prekročil svoje oprávnenia podľa zákona o bankách.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Predmetom konania o ústavnej sťažnosti je preskúmanie opodstatnenosti argumentácie sťažovateľky, ktorou namieta neúplnosť a nesprávnosť záverov vyplývajúcich z uznesenia najvyššieho súdu.

10. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva, že najvyšší súd posudzoval rozsudok krajského súdu predovšetkým z hľadiska tzv. procesnej nearbitrárnosti [§ 420 písm. f) CSP (dodržania štandardov odôvodnenia)], pričom rozsudok krajského súdu z pohľadu referenčnej normy (§ 393 ods. 2 CSP) vyhodnotil za taký, ktorý bol riadne odôvodnený.

11. Najvyšší súd po rekapitulácii dovtedajšieho priebehu konania, zisteného skutkového stavu a jeho právneho posúdenia v reakcii na dovolacie námietky sťažovateľky podrobne analyzoval odôvodnenie rozsudku krajského súdu, pričom dospel k záveru, že sťažovateľka dostala adekvátne

odpovede na ňou uplatňované námietky v priebehu celého súdneho konania. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia ďalej vyplýva, že krajský súd osobitne reagoval (bod 2.2 napadnutého rozhodnutia) aj na prípadný rozpor žalobkyňou uplatneného nároku s kogentnou právnou úpravou vyjadrenou v zákone o bankách (verejnoprávny rozmer posudzovanej veci) a jej možným dopadom na posudzovanie obsahu pracovnoprávneho vzťahu (súkromnoprávna rovina danej problematiky) s osobitným dôrazom na prípadnú vedomosť žalobkyne o prekročení rozsahu oprávnení štatutárneho orgánu sťažovateľky pri priznaní jej práva na mimoriadnu odmenu (mimoriadny výkonnostný bonus). Ústavný súd zastáva názor, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nemožno v posudzovanom kontexte považovať za také, ktoré by *prima facie* vykazovalo deficit odôvodnenia.

12. Nad rámec už uvedeného ústavný súd konštatuje, že problematika neplatnosti právneho úkonu pre jeho rozpor so zákonom je pomerne komplikovanou a legislatívne nie úplne vyriešenou záležitosťou. Pri posudzovaní (ne)platnosti právneho úkonu *contra legem* pre jeho rozpor s ustanovením osobitného právneho predpisu (*lex specialis*) obsahujúceho určitý zákaz nemožno prehliadať oblasť jeho regulácie, ako aj jej účel. Významnú úlohu pri výklade ustanovenia o neplatnosti právneho úkonu pre jeho rozpor so zákonom bude zohrávať posúdenie, či zákaz ustanovený osobitným právnym predpisom má verejnoprávnu alebo súkromnoprávnu oblasť pôsobenia. Relevancia takého rozlišovania má svoje opodstatnenie v tom, že ustanovenia právneho predpisu regulujúceho oblasť verejnoprávnych vzťahov v zásade neregulujú pomer medzi zmluvnými stranami (súkromnoprávny vzťah) v celej jeho šírke, ale iba povinnosti jednej zo zmluvných strán k verejnej moci. Z už uvedeného vyplýva, že ustanovenia o neplatnosti právneho úkonu pre jeho rozpor so zákonom nemožno chápať ako univerzálnu sankciu, ale bude potrebné v každom jednotlivom prípade analyzovať povahu a význam zákazu (účel právnej regulácie, ktorým je v okolnostiach danej veci úprava vzťahov súvisiacich so vznikom, podnikaním a zánikom bánk), v konflikte s ktorým je posudzovaný právny úkon. S už uvedeným sa nevyhnutne prekrýva aj princíp ochrany dobrej viery, ktorý je normatívne vyjadrený napr. v § 10 ods. 2 Zákonníka práce, resp. v § 17 ods. 3 Zákonníka práce, pretože ak niekto vstupuje do právneho vzťahu v dobrej viere, že druhá zmluvná strana nekoná v rozpore s právnou úpravou, musí byť chránený za predpokladu, že o porušení zákazu ustanoveného pre druhú zmluvnú stranu nevie, resp. vedieť nemohol.

13. Z obsahu napadnutého rozhodnutia ďalej vyplýva, prečo najvyšší súd nevyhodnotil dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP za prípustný, keď konštatoval, že v „*čase rozhodovania dovolacieho súdu o dovolaní v tomto spore už existovali rozhodnutia v druhovo totožných veciach, v ktorých sa dovolací súd položenými právnymi otázkami zaoberal (rozsudok z 25. októbra 2023 sp. zn. 1Cdo/103/2021, rozsudok z 29. novembra 2023 sp. zn. 6Cdo/34/2021, rozsudok z 29. novembra 2023 sp. zn. 6Cdo/139/2022, rozsudok z 29. novembra 2023 sp. zn. 6Cdo/34/2021 (prešiel testom ústavnosti III. ÚS 246/2024 zo 6. mája 2024). Na uvedené rozhodnutia nadviazali aj ďalšie rozhodnutia dovolacieho súdu (rozsudok z 27. marca 2024 sp. zn. 5CdoPr/5/2023, rozsudok z 30. septembra 2024 sp. zn. 7CdoPr/7/2024), na ktoré dovolací súd v danej veci odkazuje, predovšetkým v danej veci na rozsudok z 29. októbra 2024 sp. zn. 2CdoPr/10/2024).*“.

14. Z uvedeného dôvodu najvyšší súd posúdil dovolanie sťažovateľky v obsahovom kontexte dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP a skúmal, či sa krajský súd odklonil od ustálenej praxe dovolacieho súdu. Najvyšší súd v tomto smere konštatoval, že z už citovanej

rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu vyplýva, že „*aj keď zákon o bankách obsahuje ustanovenia o zásadách odmeňovania niektorých osôb, vrátane niektorých vedúcich zamestnancov, ide o pravidlá určené bankám v rámci regulácie fungovania bánk, nie o pravidlá priamo sa vzťahujúce na pracovnoprávny vzťah medzi bankou a jej zamestnancami.*“. Najvyšší súd ďalej uviedol, že banka v rámci zásad odmeňovania osôb určených podľa § 23a ods. 1 zákona o bankách môže okrem zaručenej pevnej zložky celkovej odmeny poskytovať aj pohyblivú zložku celkovej odmeny podľa § 23a ods. 2 zákona o bankách, ktorá nemusí byť priamo dohodnutá v pracovnej zmluve. Zákon o bankách v čase priznania pohyblivej zložky odmeny závislej od hodnotenia výkonnosti zamestnanca to umožňoval. Podľa najvyššieho súdu tak nešlo o plnenie, ktoré by bolo (čo sa týka podstaty nároku) v rozpore s označenými ustanoveniami zákona o bankách.

15. Pokiaľ ide o posudzovanie vedomostnej zložky žalobkyne o prekročení oprávnenia štatutárneho orgánu sťažovateľky, najvyšší súd vychádzal z postulátu o nepreukázaní prekročenia oprávnení štatutárneho orgánu sťažovateľky, a preto dospel k záveru, že nemohla byť preukázaná ani skutočnosť, že by žalobkyňa o prekročení oprávnení vedela alebo musela vedieť. Nad rámec už uvedeného najvyšší súd zvýraznil, že preukazovanie vedomosti zamestnanca o nejakej skutočnosti, resp. preukazovanie okolností nasvedčujúcich, že o tejto skutočnosti musel vedieť, je otázkou dokazovania a zisťovania skutkového stavu, do ktorého nemožno zasahovať v dovolacom konaní, pretože dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Z už uvedených dôvodov dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu nepredstavuje odklon od referenčnej rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu. To je pre posúdenie dovolania relevantné, pretože (ako vyplýva aj z bodu 13 tohto odôvodnenia) ak najvyšší súd nemohol konštatovať odklon od svojej ustálenej rozhodovacej praxe v druhovo totožných veciach, nemohol konštatovať ani splnenie dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, čo platí aj o ostatných alternatívach námietok právneho posúdenia, a teda to zodpovedá použitému dôvodu odmietnutia dovolania podľa § 447 písm. f) CSP. Uvedené platí bez ohľadu na to, že najvyšší súd procesnú bariéru odmietnutia dovolania prísne nereflektoval a podporil doteraz produkované závery nadväzujúcimi právnymi úvahami.

16. V naznačených súvislostiach ústavný súd konštatuje, a to bez potreby hlbšej analýzy ďalších úvah najvyššieho súdu, že citované závery vyplývajúce z napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu predstavujú dostačujúce odpovede na nosnú námietku o rozpore nároku žalobkyne na výplatu mimoriadneho výkonnostného bonusu s kogentnou právnou úpravou v zákone o bankách (§ 23a ods. 1 v spojení s § 23b ods. 1 zákona o bankách) v kontexte skutkového stavu a významu vedomosti žalobkyne o prípadnom prekročení oprávnenia štatutárneho orgánu sťažovateľky.

17. V závere je potrebné ďalej uviesť, že celá argumentačná história sťažovateľky v danom spore je orientovaná prioritne na bežnú skutkovú a právnu polemiku pri posudzovaní ňou tvrdeného prekročenia oprávnenia štatutárneho orgánu sťažovateľky a jeho významu pre obsah zmluvného (svojou povahou pracovnoprávneho) vzťahu. Od sťažovateľky sa v tomto smere očakáva, že s dôvodmi vyjadrenými v uznesení najvyššieho súdu otvorí konštruktívny dialóg na pôdoryse takých námietok, ktoré môžu jej záležitosť z pohľadu ňou označených práv podľa ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu posunúť do meritórneho ústavnosúdneho prieskumu.

18. Sumarizujúc už uvedené, ústavný súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu nemožno považovať za také, ktoré by bolo zmätočné, prípadne zjavne neprimerané (excesívne)

z pohľadu hodnotenia odôvodnenia rozsudku krajského súdu, a preto, berúc do úvahy aj limitovaný ústavnosúdny prieskum (ústavný súd nie je bežnou opravnou inštanciou), nemôžu byť označené námietky sťažovateľky základom toho, aby jej záležitosť bolo možné posunúť do roviny prijatia veci na ďalšie konanie.

19. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

20. Z už uvedených dôvodov ústavný súd postupom podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky ako zjavne neopodstatnenú, pretože medzi namietaným porušením označených práv a napadnutým uznesením najvyššieho súdu nebola zistená kauzálna súvislosť.

21. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jej ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. augusta 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu